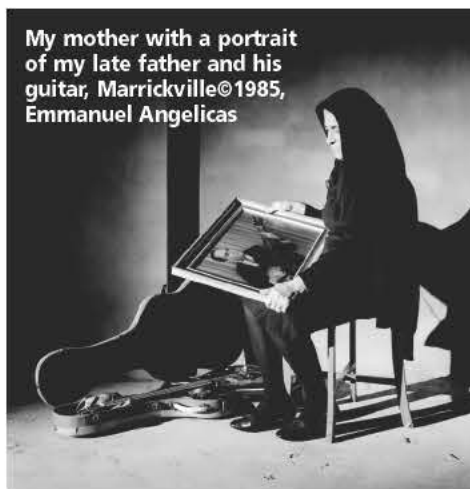

Drag performer, Seminyak, Bali©2010, Emmanuel Angelicas

Andreas 2, Andros, Greece©1996, Emmanuel Angelicas

My mother with a portrait of my late father and his guitar, Marrickville©1985, Emmanuel Angelicas

Δύο εβδομάδες μετά πέθανε. Τον αποτέφρωσαν. Αποφάσισα να τυπώσω τη φωτογραφία που τράβηξα στο Μπάλι και να την εκθέσω. Έγραψα λίγα λόγια για τον Κλόντιο. Ήταν ένας άνθρωπος που ήταν δίπλα μου στις πιο δύσκολες στιγμές της ζωής μου για να με ενθαρρύνει.

ΕΛΕΝΑ

Γνώρισα τη γυναίκα μου στο Γυμνάσιο. Δεν προσπάθησα να την αλλάξω ποτέ. Ούτε εκείνη εμένα. Ήξερε από την πρώτη στιγμή ποιος είμαι και τι θέλω να κάνω. Είναι μια υπέροχη γυναίκα. Καταλαβαίνει τι κάνω και το στηρίζει. Πολλές φορές οι άνθρωποι την ρωτάνε πράγματα που θα έπρεπε να έχουν το θάρρος να ρωτήσουν εμένα αλλά ξέρει να τους βάλει στη

θέση τους. Οι πρώτες γυμνές φωτογραφίες που έβγαλα ήταν της γυναίκας μου. Τα πρώτα χρόνια διστάζε. Την τρώμαζε να βλέπει τον εαυτό της στις φωτογραφίες. Κι όμως, είναι η πιο όμορφη γυναίκα που αντίκρισα ποτέ.

ΤΟ ΓΥΜΝΟ ΣΩΜΑ

Πάντα με ενέπνεε το γυμνό γυναικείο σώμα. Θέλω να το προσεγγίσω με ειλικρίνεια και ακρίβεια. Θέλω παράλληλα να αποτυπώσω και κάτι από την προσωπικότητα του ανθρώπου που φωτογραφίζω. Υπάρχει μια εγγύτητα ανάμεσα μας. Ένα πλνίσιασμα. Για αυτό δεν χρησιμοποιώ ποτέ τηλεφακούς. Με τα χρόνια, οι άνθρωποι που ποζάρουν για μένα γυμνοί προσφέρουν παράλληλα κάτι πολύ βαθύτερο, κάτι πολύ δικό τους. Κι εγώ, είμαι εκεί έτοιμος να το αποτυπώσω με σεβασμό. Από τα χρόνια των σπουδών μου κίολας, κάτω από οποιοδήποτε συνθήκες, με όποιο μέσο διέθετα, πειραματιζόμουν με το φυσικό ή το τεχνητό φως. Όταν φωτογραφίζεις το γυμνό σώμα διαπιστώνεις πόσο διαφορετικοί είμαστε. Για μένα κανείς δεν είναι άσχημος ή άστειος. Ποιος είμαι εγώ να κρίνω την ομορφιά;

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ

Πολλοί με ρωτάνε για τα κοσμήματα που φοράω. Για το μικρό σταυρό. Δεν είναι διακοσμητικός. Μου τον αγόρασε η μάνα μου πριν από είκοσι χρόνια. Ήμουν σοβαρά άρρωστος. Είναι κάτι που πιστεύω. Όλοι το έχουμε ανάγκη.

Η ΠΑΡΟΙΚΙΑ

Η ελληνική παροιμία ήταν από την αρχή διατακτική απέναντι στο έργο μου. Η πρώτη μου έκθεση με θέμα την οικογένεια και τους φίλους μου έγινε κάπου στο Πάντιγκτον. Τις φωτογραφίες τις είχα τραβήξει στην Ελλάδα. Δεν ήρθαν και πολλοί. Μόνο αυτοί που η παρουσία τους έχει σημασία. Η μοναδική άλλη φορά, ήταν όταν εξέθεσα τις φωτογραφίες από την Ταϊλάνδη. Τους τάρραξε. Ήταν έξω από τα ανεκτά τους όρια. Όχι μόνο των Ελλήνων. Των περισσότερων που την είδαν. Απομακρύνθηκαν κατά κάποιον τρόπο. Δεν πειράζει. Συνέχισα το έργο μου με την ίδια πίστη. Οι άνθρωποι που βλέπουν τις φωτογραφίες μου, λένε ότι τις βρίσκουν προκλητικές, παράξενες, όμορφες και τόσα άλλα. Αυτό που εμένα μου δίνει χαρά, είναι όταν οι άνθρωποι που έρχονται στις εκθέσεις μου φύγουν

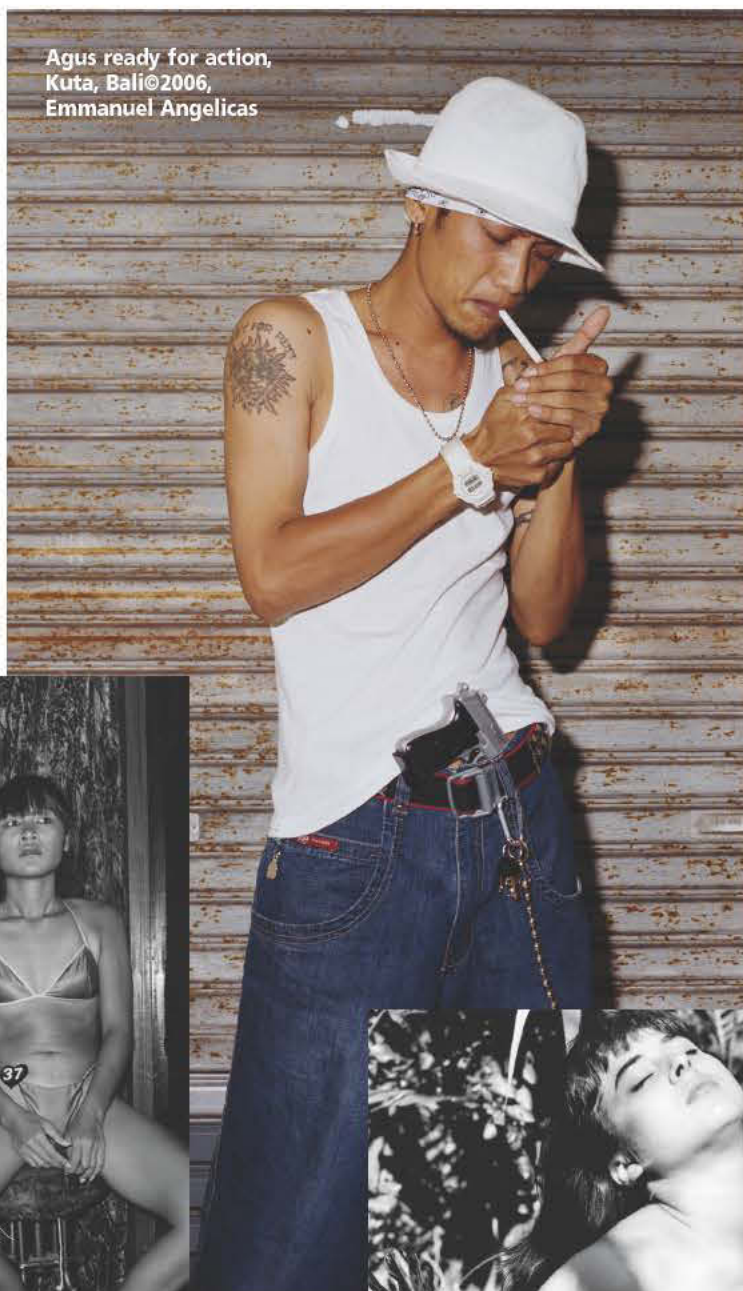
έχοντας εμπνευστεί, έχοντας σοκαριστεί, έχοντας σκεφτεί...

Κατά το παρελθόν, η ελληνική κοινότητα μου έχει ζητήσει να συμμετάσχω στα διάφορα φεστιβάλ και εκδηλώσεις που οργανώνεται και το έχω κάνει. Έχω όμως να το κάνω εδώ και πολλά χρόνια. Όλες τις φορές που συμμετείχα απογοητεύτηκα. Ο λόγος είναι ότι όλα αυτά τα πράγματα συμβαίνουν μέσα στο «σοκολατένιο κουτί». Ακολουθούν την πεπατημένη. Το φρόνιμο δρόμο. Δεν τον ακολούθησα ποτέ.

Agus ready for action, Kuta, Bali©2006, Emmanuel Angelicas

Troubled man smoking, Nagoya, Japan©2010, Emmanuel Angelicas

Girls, Crush Velvet Lounge, Pattaya, Thailand©1986, Emmanuel Angelicas

Self abuse, Marrickville©1989, Emmanuel Angelicas